

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/515/2014
Identifikačné číslo spisu:	7206211677
Dátum vydania rozhodnutia:	10.08.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7206211677.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a členov senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v spore žalobcu X. O., bývajúceho v S., zastúpeného JUDr. Annou Lacovou, advokátkou v Košiciach, Pražská 4, proti žalovaným 1/ I. W. bývajúcemu v S., zastúpenému JUDr. Rudolfom Žilkom, advokátom v Košiciach, Tichá 18, 2/ Ing. F. B. bývajúcemu v Q., 3/ Ing. B. Z., so sídlom v S., IČO : XXXXXXXX, zastúpenému v dovolacom konaní JUDr. Vladimírom Kotosom, advokátom v Košiciach, Varsavská 29, o 6970 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 28 C /49/2006, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. mája 2013 sp.zn. 4 Co 158/2011, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovaní 1/, 2/, 3/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II rozsudkom z 11. mája 2009 č.k. 28 C /49/2006-157 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplattenia 6 970 € istiny s príslušenstvom, keď dospel k záveru, že žalobca nebol aktívne vecne legitimovaný na uplatnení tohto nároku voči žalovanému 3/, voči žalovanému 2/ nárok nepreukázal, a žalovaný 1/ dôvodne vzniesol námietku premlčania nároku zo strany žalobcu. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 1/ náhradu trov konania v sume 375,76 €, žalovaným 2/, 3/ náhradu trov konania nepriznal.

2. Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 30. mája 2013 sp.zn. 4 Co 158/2011 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo veci samej a vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanými 2/ a 3/. Vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 1/ rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a v tomto rozsahu vrátil vec tomuto súdu na ďalšie konanie. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ako aj s odvodnením napadnutého rozsudku vo veci samej. K odvolacím námietkam uviedol, že neobstojí tvrdenie žalobcu, že v konaní nebolo vykonané dostatočné dokazovanie a korektným spôsobom, t.j. v súlade s Občianskym

súdnyh poriadkom. V odvolaní žalobca neargumentoval skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvej inštanacie zisteného skutkového stavu a jeho právneho hodnotenia. Z konania pred súdom iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýval a v odvolaní uvedené argumenty neboli spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním, ktorého prípustnosť odôvodnil tým, že odvolací súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. a je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), a to tým, že odvolací súd nevyhodnotil riadne a správne všetky dôkazy, rozsudok odvolacieho súdu trpí vnútornými protichodnými závermi a je formalisticky a maximálne zjednodušený, pričom vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a pre žalobcu v konaní nebola zabezpečená spravodlivá ochrana práv.

4. Žalovaný 1/ sa vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že sa plne stotožňuje s rozsudkami nižších súdov.

5. Žalovaný 2/ sa k dovolaniu nevyjadril.

6. Žalovaný 3/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu ho žiadal ako nedôvodné zamietnuť a priznať náhradu trov dovolacieho konania.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (žalobca, ďalej aj dovolateľ) zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

8. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané 5. decembra 2013, (spis bol po odstránení väd zaslaný dovolaciemu súdu dňa 24. novembra 2014, pozn. dovolacieho súdu), t.j. pred 1. júlom 2016, za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 238 O.s.p v znení účinnom do 1. januára 2015.

9. Dovolanie žalobcu smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštanacie vo veci samej. Rozsudky odvolacieho súdu proti ktorým je dovolanie prípustné, boli uvedené v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. Dovolanie žalobcu nesmeruje proti rozsudku, ktorý je uvedený v týchto ustanoveniach; prípustnosť dovolania preto z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nevyplýva.

10. Predmetné dovolanie by bolo prípustné iba ak v konaní došlo k procesným vadám, ktoré boli uvedené § 237 O.s.p. Žalobca poukazoval vo svojom dovolaní, že konanie je zaťažené vadou, ktorá bola uvedená v § 237 pod písm. f/ O.s.p., jej existencia však nevyšla v dovolacom konaní najavo.

11. Dovolať mal za to, že odvolací súd zaťažil konanie vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p. spočívajúcou tom, že rozsudok odvolacieho súdu „trpí vnútornými protichodnými závermi a je formalisticky a maximálne zjednodušený“.

12. Dovolací súd k tvrdenej prípustnosti dovolania z hľadiska vady spočívajúcej v (podľa názoru dovolateľa) odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu, poukazuje na stanovisko uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016 a po preskúmaní veci dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (v spojení s

rozhodnutím súdu prvej inštancie) obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Správnosť takéhoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu napr. sp.zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 208/2012, III. ÚS 551/2012, IV. ÚS 90/2013, IV. ÚS 196/2014, I. ÚS 287/2014, I. ÚS 606/2014, I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015.

13. Žalobca vzniesol aj množstvo ďalších námietok vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia odvolacieho súdu, v skutočnosti však nimi len vyjadroval svoj nesúhlas s výsledkom sporu a právnym posúdením veci súdmi. Otázky nastolené žalobcom sa týkajú skutkového a právneho posúdenia veci súdmi. Dovolací súd preto zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, na ktorých je rozhodnutie založené, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Skutočnosť, že žalobca má odlišný právny názor než konajúce súdy bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

14. V dovolaní namietaná „iná vada“, ktorú však dovolateľ nekonkretizoval, bola do 30. júna 2016 považovaná za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorý však prípustnosť dovolania nezakladal (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

15. Z obsahu dovolania napokon možno ustáliť, že dovolateľ odôvodňoval svoj mimoriadny opravný prostriedok aj tým, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, namietajúc jeho právny záver .

16. Nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani atribút rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

17. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol.

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.